

บุญสิทธิ์ ไชยชนะ. (2552). ผลการใช้โปรแกรมส่งเสริมการเห็นคุณค่าในตนเองด้านบทบาทครูวิจัย และสมรรถนะการวิจัยในชั้นเรียนของนักศึกษาคู รั ชั้นการฝึกประสบการณ์วิชาชีพรูแบบ เต็มรูป. ปรญญานิพนธ์ วท.ด. (การวิจัยพฤติกรรมศาสตร์). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. คณะกรรมการควบคุม: รองศาสตราจารย์ ดร.ดุษฎี โยเหลา ดร. สรญ ภู่คง ดร. ยุทธนา ไชยจุกุล.

การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมาย 1) เพื่อศึกษาผลของปฏิสัมพันธ์ระหว่างการรับรู้ความสามารถของตน ด้านการวิจัยในชั้นเรียนและการใช้โปรแกรมส่งเสริมการเห็นคุณค่าในตนเองด้านบทบาทครูวิจัยและ สมรรถนะการวิจัยในชั้นเรียนของนักศึกษาคู รั ที่มีต่อการเห็นคุณค่าในตนเองด้านบทบาทครูวิจัยและ สมรรถนะการวิจัยในชั้นเรียนของนักศึกษาคู รั ภายหลังกการควบคุมความรู้เกี่ยวกับการวิจัยในชั้นเรียน ก่อนการใช้โปรแกรม 2) เพื่อเปรียบเทียบการเห็นคุณค่าในตนเองด้านบทบาทครูวิจัยและสมรรถนะ การวิจัยในชั้นเรียนของนักศึกษาคู รั ระหว่างกลุ่มที่มีการรับรู้ความสามารถของตนด้านการวิจัยใน ชั้นเรียนต่ำและสูง ภายหลังกการควบคุมความรู้เกี่ยวกับการวิจัยในชั้นเรียนก่อนการใช้โปรแกรมและ เปรียบเทียบการเห็นคุณค่าในตนเองด้านบทบาทครูวิจัยและสมรรถนะการวิจัยในชั้นเรียนของ นักศึกษาคู รั ระหว่างกลุ่มที่ใช้และไม่ใช้โปรแกรมส่งเสริมการเห็นคุณค่าในตนเองด้านบทบาทครูวิจัย และสมรรถนะการวิจัยในชั้นเรียนของนักศึกษาคู รั ภายหลังกการควบคุมความรู้เกี่ยวกับการวิจัยใน ชั้นเรียนก่อนการใช้โปรแกรม และ 3) เพื่อเปรียบเทียบการเห็นคุณค่าในตนเองด้านบทบาทครูวิจัย และสมรรถนะการวิจัยในชั้นเรียนของนักศึกษาคู รั ระหว่างกลุ่มที่ใช้และไม่ใช้โปรแกรมส่งเสริมการ เห็นคุณค่าในตนเองด้านบทบาทครูวิจัยและสมรรถนะการวิจัยในชั้นเรียนของนักศึกษาคู รั ภายหลังก การควบคุมความรู้เกี่ยวกับการวิจัยในชั้นเรียนก่อนการใช้โปรแกรม โดยกลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษาคู รั วิชาชีพรู มหาวิทยาลัยราชภัฏยะลา ชั้นปีที่ 5 ปีการศึกษา 2/2551 ที่อยู่ในชั้นการฝึกประสบการณ์ วิชาชีพรูแบบเต็มรูป จำนวน 66 คน ที่ได้การสุ่มเข้ากลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม ด้วยการวิธีการ สุ่มอย่างง่าย (Simple Random Sampling) กลุ่มละ 33 คน ซึ่งโปรแกรมวิชาภาษาอังกฤษกลุ่ม ทดลองจะได้รับการส่งเสริมการเห็นคุณค่าในตนเองด้านบทบาทครูวิจัยและสมรรถนะการวิจัย ในชั้นเรียน และโปรแกรมวิชาภาษาไทย เป็นกลุ่มควบคุม สำหรับเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ประกอบด้วย โปรแกรมส่งเสริมการเห็นคุณค่าในตนเองด้านบทบาทครูวิจัยและสมรรถนะการวิจัยใน ชั้นเรียน แบบวัดการเห็นคุณค่าในตนเองด้านบทบาทครูวิจัย แบบวัดการรับรู้ความสามารถของตน ด้านการวิจัยในชั้นเรียน แบบวัดสมรรถนะการวิจัยในชั้นเรียนและแนวคำถามการสนทนากลุ่ม การวิเคราะห์ ข้อมูลเชิงปริมาณใช้การวิเคราะห์ความแปรปรวนร่วมหลายตัวแปรแบบสองทาง (Two way MANCOVA) และข้อมูลเชิงคุณภาพการวิเคราะห์เนื้อหา (Content Analysis)

ผลการวิจัยสรุปได้ ดังนี้

1. ไม่มีปฏิสัมพันธ์ร่วมระหว่างการเรียนรู้ความสามารถของตนด้านการวิจัยในชั้นเรียนกับการใช้โปรแกรมส่งเสริมการเห็นคุณค่าในตนเองด้านบทบาทครูวิจัยและสมรรถนะการวิจัยในชั้นเรียนกับที่มีต่อการเห็นคุณค่าในตนเองด้านบทบาทครูวิจัยและสมรรถนะการวิจัยในชั้นเรียน ภายหลังจากควบคุมความรู้เกี่ยวกับการวิจัยในชั้นเรียนก่อนการใช้โปรแกรม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

2. นักศึกษาครูที่มีระดับการเรียนรู้ความสามารถของตนในการวิจัยในชั้นเรียนสูงและต่ำมีการเห็นคุณค่าในตนเองด้านบทบาทครูวิจัยและสมรรถนะการวิจัยในชั้นเรียน ภายหลังจากควบคุมความรู้เกี่ยวกับการวิจัยในชั้นเรียนก่อนการใช้โปรแกรม ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

3. ระดับการเห็นคุณค่าในตนเองด้านบทบาทครูวิจัยและสมรรถนะการวิจัยในชั้นเรียนของนักศึกษากลุ่มที่ใช้/ไม่ใช้โปรแกรม ภายหลังจากควบคุมความรู้เกี่ยวกับการวิจัยในชั้นเรียนก่อนการใช้โปรแกรม แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 ซึ่งระดับการเห็นคุณค่าในตนเองด้านบทบาทครูวิจัยของนักศึกษากลุ่มที่ใช้/ไม่ใช้โปรแกรมเพิ่มขึ้นแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 โดยที่ระดับการเห็นคุณค่าในตนเองด้านบทบาทครูวิจัยของนักศึกษากลุ่มที่ใช้โปรแกรมสูงกว่านักศึกษากลุ่มที่ไม่ใช้โปรแกรม ซึ่งมีขนาดอิทธิพล (Effect size) มีค่าเท่ากับ .121

สำหรับสมรรถนะการวิจัยในชั้นเรียนนั้นสามารถแยกได้ตามองค์ประกอบ ดังนี้

ระดับความรู้เกี่ยวกับการวิจัยในชั้นเรียนของนักศึกษากลุ่มที่ใช้/ไม่ใช้โปรแกรมเพิ่มขึ้นแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 โดยที่ระดับความรู้เกี่ยวกับการวิจัยในชั้นเรียนของนักศึกษากลุ่มที่ได้ใช้โปรแกรมสูงกว่านักศึกษากลุ่มที่ไม่ได้ใช้โปรแกรม ซึ่งขนาดอิทธิพล (Effect size) มีค่าเท่ากับ .180

ระดับเจตคติต่อการวิจัยในชั้นเรียนของนักศึกษากลุ่มที่ใช้/ไม่ใช้โปรแกรมเพิ่มขึ้นแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 โดยที่ระดับเจตคติการวิจัยในชั้นเรียนของนักศึกษากลุ่มที่ใช้โปรแกรมสูงกว่านักศึกษากลุ่มที่ไม่ใช้โปรแกรม ซึ่งขนาดอิทธิพล (Effect size) มีค่าเท่ากับ .252

ระดับทักษะการวิจัยในชั้นเรียนของนักศึกษากลุ่มที่ใช้/ไม่ใช้โปรแกรมเพิ่มขึ้นแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 โดยที่ระดับทักษะการวิจัยในชั้นเรียนของนักศึกษากลุ่มที่ได้ใช้โปรแกรมสูงกว่านักศึกษากลุ่มที่ไม่ใช้โปรแกรม ซึ่งขนาดอิทธิพล (Effect size) มีค่าเท่ากับ .821